

Arrest

nr. 143 264 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. PEETERS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van Koerdische origine bent en op 1 juli 1981 in Tal Afar (provincie Ninewa) geboren bent. Op uw tiende verhuisde u samen met uw familie naar Zakho (provincie Dohuk, Noord-Irak), waar uw moeder was opgegroeid. Uw ouders hadden er een stuk grond met boomgaard en uw vader werkte daarnaast als truckchauffeur. U werkte dan weer als kruier voor diverse handelaars.

Als prille twintiger ontdekte u dat u zich, naast vrouwen, ook tot mannen aangetrokken voelde. Homoseksuele contacten waren echter uit den boze in de maatschappij waarin u opgroeide. Het was terzelfdertijd onmogelijk om met vrouwen in contact te komen. In 2005 had u vriendschappelijke contacten met een zekere (A.), een zestien- à zeventienjarige jongen uit de buurt. U voelde zich aangetrokken tot hem en op een gegeven moment betaalde u hem in ruil voor aanrakingen. (A.) liet dit

deels toe, maar weigerde aanvankelijk om seks met u te hebben. Een aantal dagen later kwam hij bij u langs, hij had het financieel moeilijk en wou kledij en schoenen. In ruil mocht u seks met hem hebben. Jullie gingen naar een onafgewerkt gebouw bij Jumaa Salahaddin en hadden er seks. Jullie werden echter betrapt door enkele jongens uit de buurt en u voelde dat u in de problemen zou komen. Daarom vluchtte u naar een vriend in Ibrahim Khalil. U stuurde de vriend naar Zakho om er poolshoogte te nemen en u kwam te weten dat de familieleden van (A.) naar u op zoek waren. Ze deden navraag bij uw ouders en informeerden zich bij de mensen uit de buurt. Ook de politie ging naar u op zoek naar aanleiding van de klacht die de familie van (A.) tegen u had ingediend. De politie viel 's nachts de woning van uw familie binnen en deed een huiszoeking. Nadien bleven ze de omgeving van het huis surveilleren. Uiteindelijk bleef u drie dagen bij uw vriend in Ibrahim Khalil, vervolgens reisde u naar Turkije. Per vrachtwagen bereikte u België.

Na uw vertrek werd uw vader door een onbekende terroristische groepering vermoord in de buurt van Mosul. U weet niet welke motieven achter de moord staken.

Op 25 november 2005 diende u een eerste asielaanvraag in. U besloot om de waarheid niet te vertellen en een andere versie van de feiten te geven. Zo hoopte u een repatriëring naar Zakho te vermijden. In plaats daarvan verklaarde u uw hele leven in Tal Samir, regio Tala Afar, te hebben gewoond en Irak te hebben verlaten nadat u wapens in uw boomgaard had gevonden. U beweerde dat u de ordediensten had verwittigd en dat als gevolg daarvan zowel u als uw familie werden geviséerd door de terroristische groepering Ansar al-Islam. Op 17 juli 2006 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Ze hechtte namelijk geen geloof aan de door u ingeroepen asielmotieven. De beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, arrest nr. 30 922 van 1 september 2009). De RvV weigerde u ook de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u geschetste levensloop en regio van herkomst. U keerde niet terug naar Irak.

Ondertussen had u in België verschillende keren seksueel contact met voornamelijk mannelijke, maar ook vrouwelijke partners.

Op 11 maart 2011 vroeg u voor een tweede keer asiel aan. U herhaalde de eerder door u ingeroepen asielmotieven en beweerde dat ook uw oom was ontvoerd. Verder wees u er op dat u zich in België had geïntegreerd. Op 11 mei 2011 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater). U keerde niet terug naar Irak.

Op 4 augustus 2011 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U herhaalde uw eerdere asielmotieven, verklaarde dat uw vader op 5 oktober 2005 was vermoord door de personen met wie u een probleem had, en dat u nogmaals met de dood werd bedreigd. Op 19 augustus 2011 besloot de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). U keerde niet terug naar Irak.

Op 30 augustus 2011 vroeg u voor de vierde keer asiel aan. U herhaalde uw eerdere asielmotieven en verklaarde dat zowel uw vader als uw oom door terroristen om het leven werden gebracht. U ondersteunde uw asielrelaas met de overlijdensaktes van beiden, een dreigbrief, en uw originele identiteitskaart. Uw asielaanvraag werd in overweging genomen, maar op 14 december 2011 ging het CGVS in hoofde van u over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan uw regio van herkomst en de nieuwe elementen die u aanbracht. U ging in beroep, maar deed uiteindelijk afstand van geding (RvV, arrest nr. 76 754 van 9 maart 2012). U keerde niet terug naar Irak.

Op 2 mei 2012 vroeg u voor de vijfde keer asiel aan. U legde een origineel, verlopen Iraaks paspoort en een attest als bewijs van geboorte voor. Beiden werden op 9 februari 2007 door de Iraakse ambassade in Brussel afgeleverd. Verder herhaalde u uw eerdere asielmotieven, zonder nieuwe elementen toe te voegen. Op 7 mei 2012 besloot DVZ uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). U keerde niet terug naar Irak.

In 2013, de exacte data kent u niet, verliet u België en reisde u naar Italië. U trachtte er asiel aan te vragen. Wegens uw eerdere asielprocedures in België was dat echter onmogelijk. Na één of twee maanden keerde u terug naar België. Wat later reisde u naar Duistland, Keulen of Berlijn, waar u een zestal maanden bij een vriend verbleef. Nadien keerde u terug naar België.

Op 14 augustus 2014 vroeg u voor de zesde keer asiel aan. U verwees naar uw eerdere asielmotieven, de actuele veiligheidssituatie in Irak en het feit dat u in België een leven wil uitbouwen. Uw asielaanvraag werd op 15 oktober 2014 door het CGVS in overweging genomen. Ook tijdens het gehoor van 17 november 2014 op het CGVS hield u aanvankelijk vast aan uw eerdere asielmotieven en foutieve levensloop. Na confrontatie met de ongeloofwaardigheid van deze elementen, en na overleg met uw advocate, wijzigde u uw verklaringen betreffende uw levensloop en uw asielmotieven tot het asielrelaas dat hierboven werd geschetst. U voegt er aan toe dat uw homoseksuele contacten na uw aankomst in België zijn toegenomen en dat u diverse seksuele partners heeft gehad, zowel mannen als vrouwen. Ook in Italië had u seksueel contact met mannen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: "attestation tenant lieu d'acte de naissance" dd. 09/02/2007, kopie voedselrantsoenkaart, kopie attest mukhtar (Tal Afar), dreigbrief Ansar al-Islam.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS is er in het licht van de elementen van uw dossier niet van overtuigd dat u biseksueel bent. Dit is het nieuwe element dat u aanhaalt in het kader van uw meest recente asielaanvraag. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel mag namelijk worden verwacht dat hij overtuigt wat betreft de beleving van zijn seksualiteit en de elementen die hij aanhaalt om zijn vrees omwille van zijn seksuele geaardheid te staven. Dit is echter niet het geval.

Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtaanleiding, met name het feit dat u betrapd werd toen u seks had met een jongen uit de buurt.

Op iedere asielzoeker rust namelijk de individuele verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure een volledig en correct beeld te schetsen van zijn identiteit, levensloop, en zijn asielmotieven. Op die manier maakt de asielzoeker het voor de bevoegde instanties mogelijk een correcte inschatting te maken van de nood aan internationale bescherming waarop de asielzoeker zich beroept. Wanneer een asielzoeker moedwillig aan deze verantwoordelijkheid verzaakt én indien er geen elementen worden aangehaald waaruit blijkt dat de asielzoeker niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, heeft dit nefaste gevolgen voor zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. In uw geval doet dit ook twijfels rijzen bij uw seksuele geaardheid.

Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u in de loop van uw verschillende asielprocedures in België meermaals heeft geprobeerd de bevoegde asielinstanties te misleiden middels frauduleuze verklaringen. U legde doelbewust valse verklaringen af over onder meer uw regio van herkomst, uw levensloop, en uw asielmotieven.

U heeft tussen 2005 en 2014 zes asielaanvragen ingediend waarbij u volhield uw hele leven in Tal Afar te hebben gewoond en uw land te hebben verlaten als gevolg van de incidenten naar aanleiding van een wapenvondst in uw boomgaard. Dat klopt niet met de versie van de feiten die u inroept tijdens het gehoor van 17 november 2014. Daar beweerde u namelijk dat u slechts tot uw tiende in Irak heeft gewoond (dus ongeveer tot 1991), nadien in Zakho ging wonen, en in 2005 Irak diende te verlaten omwille van uw seksueel contact met een jongen uit buurt (zie CGVS, p. 5-7). Beide versies van de feiten zijn onderling uiteraard absoluut onverzoenbaar. Dat u zich jarenlang doelbewust van frauduleuze asielmotieven heeft bediend is uiteraard een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Indien u werkelijk voor vervolging diende te vrezen omwille van uw homoseksuele contacten met een jongen, mag men namelijk verwachten dat u dit van meet af aan had gemeld en hier geen 9 jaar (!) zou mee wachten.

U deed dit niet, integendeel. U hield jarenlang vast aan een asielrelaas en een levensloop die u bovendien trachtte te staven met het nodige (al dan niet frauduleuze) begin van bewijs. Nochtans kreeg u doorheen de jaren en doorheen uw verschillende asielprocedures duidelijke signalen dat aan uw weergave van de feiten absoluut geen geloof kon worden gehecht, getuige daarvan de negatieve uitkomst van uw eerdere asielaanvragen. Zelfs tijdens het gehoor naar aanleiding van uw zesde asielaanvraag hield u, naast verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in (Centraal-)Irak, aanvankelijk hardnekkig vol aan uw eerdere asielmotieven. Pas nadat u herhaaldelijk werd geconfronteerd met de eerdere vaststellingen van de DVZ, het CGVS, en de RvV, én pas nadat u met uw advocate had overlegd (zie CGVS, p. 4-5), gaf u een nieuwe versie van uw levensloop, asielmotieven en vrees bij terugkeer.

Bovendien heeft u géén geldige verschooning waarom u niet van meet af aan, of minstens veel eerder, uw huidige asielmotieven inriep of uw seksuele geaardheid ter sprake bracht. U beweert namelijk dat u loog over uw verblijf in Zakho, en dus over uw afkomst uit Noord-Irak, om te vermijden dat men u naar Zakho zou terugsturen (zie CGVS, p. 5, 20). Dat is uiteraard geen afdoende verklaring om uw bedrieglijke verklaringen teniet te doen. Daarnaast verklaart u dat u zich schaamde en daarom geen correcte weergave van de feiten kon geven. U beweert dat u pas op het gehoor, negen jaar na uw vertrek uit Irak, de ware toedracht onthulde omdat u 'uitgeput' was. Alhoewel een zekere schroom betreffende dergelijke zaken niet uit te sluiten valt en hiervoor enig begrip kan worden opgebracht, vergoelijkt uw schroom op zich niet waarom u bijna tien jaar vasthield aan een asielrelaas dat uw kansen op internationale bescherming aanzienlijk reduceerde. Het feit dat u niet van meet af een correcte weergave van de feiten gaf kan u bijgevolg toerekenbaar worden geacht.

Deze vaststelling heeft een negatieve impact op niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, maar ook op de geloofwaardigheid van uw 'nieuwe' asielmotieven, met name de verklaringen over uw bisexualiteit en de problemen die er uit voortvloeiden.

Ook uw verklaringen 'an sich' over het incident dat de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Irak, met name uw seksueel contact met (A.), kunnen in het geheel niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u uiterst vaag blijft betreffende de identiteit van de jongen met wie u seks had. U beweert dat hij (A.) heette, maar u kent zijn volledige naam niet (zie CGVS, p. 12). U weet niet wat de naam van zijn vader is, ook al diende die klacht in tegen u (zie CGVS, p. 11), u vermoedt enkel dat hij (J.) werd genoemd (zie CGVS, p. 12). Evenmin weet u van welke familie of stam de jongen afkomstig was (zie CGVS, p. 12). U beweert dat hij twee broers heeft, maar u weet niet hoeveel zussen hij heeft (zie CGVS, p. 12). En alhoewel zijn broers naar u op zoek zijn, u willen vermoorden, én uw vriend contact had met op zijn minst één broer (zie CGVS, p. 10), kent u na even nadenken enkel de naam van de oudste broer, (B.) (zie CGVS, p. 12). Men mag uiteraard verwachten dat u op zijn minst de namen zou kennen van de personen die u reeds jaren willen vermoorden. Uw verklaringen leiden het CGVS bovendien tot de vaststelling dat de enige gekende leden van de familie, wiens stam- of familienaam u onbekend is, volgende personen zijn: (A.), (J.), en (B.), wat op zich bijzonder mager is.

Verder wijst u er meermaals op dat homoseksuele contacten in uw maatschappij "uit den boze" zijn, niet worden aanvaard en van overheidswege tot een veroordeling kunnen leiden (zie CGVS, p. 9, 10, 20). Men mag redelijkerwijs veronderstellen dat u hiervan op de hoogte was op het moment dat u nog in Irak was. Het is dan ook opmerkelijk dat u bij uw eerste homoseksuele contacten, nauwelijks een tiental dagen voor uw vertrek uit Irak (zie CGVS, p. 9), blijkbaar onvoldoende voorzorgsmaatregelen trof om ervoor te zorgen dat u en (A.) niet werden betraptd tijdens jullie vrijpartij (zie CGVS, p. 7-8, 9). Men mag namelijk verwachten dat u en (A.) in dergelijke omstandigheden voldoende voorzorgsmaatregelen zouden treffen om jullie ervan te vergewissen niet te worden betraptd. Bovendien kan u niet eens zeggen hoe de jongens uit de buurt er in slaagden jullie te betrappen. U stelt dat u het niet weet en oppert de hypothese dat ze jullie misschien het gebouw zagen binnengaan (zie CGVS, p. 18). Het hoeft geen betoog dat er weinig overtuigingskracht uitgaat van dergelijke verklaringen.

Rekening houdend met de door u geschetste context, waarin homoseksuele contacten een groot taboe zijn en tot ernstige represailles kunnen leiden, is het eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat (A.) niets is overkomen, ook al was hij uiteraard betrokken partij en beweert u dat hij door u gepenetreerd werd (zie CGVS, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat hij schijnbaar ongeschonden uit het voorval kwam, heeft u trouwens geen antwoord. U kan enkel een aantal hypothese opperen, zoals dat er misschien werd gezegd dat u hem heeft aangerand of heeft gedwongen (zie CGVS, p. 18). Opnieuw gaat er weinig overtuigingskracht uit van dergelijke veronderstellingen.

U beweert dat de familieleden van (A.) naar u op zoek zijn en tot voor kort navraag naar u deden bij vrienden en kennissen (zie CGVS, p. 10). Ze dienden ook klacht in tegen u (zie CGVS, p. 11). Bijgevolg viel de politie éénmaal uw huis binnen en bleven de agenten nadien de omgeving surveilleren (zie CGVS, p. 11). U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. Zo valt het op dat de familie van (A.) zich in al die jaren blijkbaar beperkte tot het louter 'aanspreken' van uw vrienden en kennissen. Uw familie bleef klaarblijkelijk buiten schot en evenmin werden ze betrokken in de verdere afwikkeling van de zaak. Ook de politie beperkte zich, ondanks de klacht en het onderzoek dat ze klaarblijkelijk tegen u voerden, louter tot één huiszoeking en rondvraag doen in de omgeving. Indien er werkelijk klacht werd ingediend mag men redelijkerwijs verwachten dat de politie meer uitgesproken stappen zou nemen om het onderzoek en de klacht af te handelen. Bovendien blijft u veeleer vaag over de klacht die tegen u werd ingediend (zie CGVS, p. 11). Over de inhoud van de klacht weet u weinig meer te vertellen dan dat er werd vermeld dat u en (A.) seks hebben gehad (zie CGVS, p. 11). Evenmin weet u welke stappen er ondertussen werden ondernomen en hoe het met de klacht gesteld is. U beweert enkel dat de klacht nog steeds bij de politie ligt (zie CGVS, p. 11). U weet evenmin of het - zovele jaren later - reeds tot een rechtszaak is gekomen (zie CGVS, p. 11). Ter vergoelijking van uw onwetendheid beweert u dat uw familie geen contact heeft met de familie van (A.) en dat de klacht iets is tussen laatstgenoemden en de overheid (zie CGVS, p. 11). Het hoeft opnieuw geen betoog dat dergelijke uitleg absoluut geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid vormt. Men mag van uw kant namelijk meer betrokkenheid verwachten in de zaak die tegen u werd aangespannen en die de reden is voor uw vlucht uit Irak.

Los van uw weinig overtuigende verklaringen heeft u bovendien niet het minste begin van bewijs betreffende de door u ingeroepen problemen of de klacht die tegen u werd ingediend. Nochtans mag er worden verwacht dat indien er werkelijk sprake is van een klacht, u bij machte moet zijn om daar enig bewijs van voor te leggen. Dat er uw familie geen document werd toegestuurd of werd afgegeven (zie CGVS, p. 12) is opnieuw geen geldige verschoning.

Het bovenstaande noopt het CGVS tot de vaststelling dat u geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u omwille van uw seksuele geaardheid in Irak werd gevisieerd. Ook na zes asielaanvragen blijft de ware toedracht omtrent uw concrete vluchtaanleiding met andere woorden

onbekend. Dit zorgt nogmaals voor ernstige vragen bij uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien heeft het een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw levensloop als biseksueel persoon, wat op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van door u ingeroepen biseksuele geaardheid.

Los daarvan heeft het CGVS zeer ernstige vragen bij de verklaringen die u aflegt over uw biseksuele geaardheid en de homoseksuele contacten die u beweert te hebben gehad.

Om te beginnen schept u een weinig overtuigend beeld betreffende de manier waarop u ontdekte dat u naast heteroseksuele ook homoseksuele gevoelens koesterde. Zo klemmt het dat u aanvankelijk beweert dat u zich reeds in Irak aangetrokken voelde tot mannen (zie CGVS, p. 7-8), om vervolgens onomwonden te beweren dat u zich pas één à twee jaar na uw aankomst in België bewust werd van uw homoseksuele gevoelens (zie CGVS, p. 12). Nochtans was de vraag eenduidig gesteld en vroeg men u expliciet naar het moment van de eerste gewaarwording van uw biseksuele geaardheid. Bovendien kan u geen duidelijkheid scheppen over het moment of de context waarin u zich hiervan bewust werd. Hoewel herhaaldelijk werd gepolst naar de manier waarop u uw homoseksuele gevoelens ontdekte, kan u geen afdoend antwoord formuleren. Zo beweert u herhaaldelijk dat u in Irak als ongehuwde man geen (seksueel) contact kon hebben met vrouwen en u daarom met een jongen seks wou. U had daar namelijk zin in (zie CGVS, p. 8, 9, 12). U verklaart nadien in diverse bewoordingen dat als 'er geen vrouwen zijn, u het gewoon met jongens wil doen' (zie CGVS, p. 12). U voegt er aan toe dat die gevoelens in Irak niet zo sterk waren, maar dat de context, met name een gebrek aan vrouwelijke partners, u 'dwongen' om het met een jongen te doen (zie CGVS, p. 12). Dat u vervolgens beweert dat u zich pas in België terdege van uw biseksuele geaardheid bewust werd, terwijl u reeds in Irak uw eerste homoseksuele contacten had, is in die zin opmerkelijk en getuigt van weinig doorleving. Bovendien is een seksuele geaardheid een aangeboren, feitelijk en onveranderlijk gegeven dat zich niet laat aanpassen naargelang de context waarin men zich bevindt. Dat u zich wegens gebrek aan vrouwelijke partners genoodzaakt voelt om seksuele contacten te hebben met mannen, is in die zin geen uitdrukking van een biseksuele geaardheid. In dezelfde zin komt het weinig overtuigend over dat uw gevoelens voor mannen in Irak eerder beperkt bleven omdat er een gebrek aan (seksuele) vrijheid is en dergelijke gevoelens gevaarlijk kunnen zijn (zie CGVS, p. 12). Opnieuw: een seksuele geaardheid laat zich, in tegenstelling tot een bepaald seksueel gedrag, niet kneden naargelang de context waarin men zich bevindt.

Verder is de wijze waarop u zich als biseksueel persoon profileert weinig overtuigend. Zo beweert u dat u zich zowel tot mannen als vrouwen aangetrokken voelt en niet uitsluit dat u in een heteroseksuele relatie nog steeds naar homoseksuele contacten op zoek zou gaan (zie CGVS, p. 9, 13). In die zin is het echter zeer opmerkelijk dat u onomwonden stelt dat u wordt aangetrokken tot vrouwen (zie CGVS, p. 8), maar tegelijk beweert dat u zich maar matig tot mannen aangetrokken voelt (zie CGVS, p. 8). U beweert dan ook dat indien u moet kiezen, u uiteraard voor vrouwen zou kiezen, hun morfologie bevalt u meer (zie CGVS, p. 13). Het impliceert nogmaals dat u uw seksueel gedrag jegens mannen, tot wie u zich klaarblijkelijk niet bijzonder aangetrokken voelt, laat leiden door de context, hetgeen niet zozeer wijst op een biseksuele geaardheid.

In deze valt ook op dat u noch jegens vrouwen, noch jegens mannen amoreuze gevoelens koestert. U beleeft uw geaardheid met andere woorden op een louter seksuele wijze. U herhaalt dit meermaals in expliciete bewoordingen (zie CGVS, p. 8, 9, 12, 13, 14).

U heeft ook geen kennis van het homomilie in Irak (zie CGVS, p. 20). U beweert vlakaf dat u nooit naar zo'n plaatsen op zoek ging omdat ze volgens u simpelweg niet bestaan (zie CGVS, p. 20). Het is echter vreemd dat u als biseksueel persoon, die klaarblijkelijk nood had aan seksueel contact met mannen, nooit enige pogingen heeft ondernomen om een locatie of scene te vinden waar u gelijkgezinden kon aantreffen. Dat u vlakaf zegt dat er geen homomilie bestaat in Irak, komt in die zin weinig oprecht over of getuigt van weinig doorleving.

Daarnaast beweert u dat zowel uw maatschappij als uw religie homoseksuelen afkeurt en homoseksuele contacten zwaar bestraft kunnen worden (zie hoger). Vreemd genoeg verklaart u dat de gewaarwording van uw homoseksuele gevoelens u zonder meer gelukkig maakten, omdat u zich rustiger en meer ontspannen voelt als u seks heeft gehad (zie CGVS, p. 13). Nadien verklaart u onomwonden dat u bij de ontdekking van uw homoseksuele gevoelens 'niets speciaal van gevoel' had (zie CGVS, p. 13). Gevraagd wat het voor u betekende om uw homoseksuele gevoelens te ontdekken in een vijandige omgeving antwoordt u weinig meer dan dat u wist dat het slecht was, maar dat u het niet in handen had en nu eenmaal zo bent (zie CGVS, p. 13). Dat de ontdekking van uw gevoelens voor mannen klaarblijkelijk zeer vlot verliep en niet gepaard leek te gaan met negatieve gevoelens van vertwijfeling, ongerustheid, of verwarring is gezien de vijandige context en het taboe dat erop rust weinig aannemelijk.

Verder heeft het CGVS bedenkingen bij uw verklaringen over de manier waarop u in België uw seksualiteit beleeft. U verklaart dat u in België 'heel veel' mannelijke sekspartners heeft gehad (zie CGVS, p. 14). U ontmoette die op verschillende manieren: via internet, in bars of op openbare plaatsen.

Ongeveer één à twee jaar na uw aankomst (2006-2007) begon u actief naar partners op zoek te gaan. U beweert dat u ook naar vrouwelijke partners op zoek gaat, maar dat het makkelijker is om met mannen in contact te komen (zie CGVS, p. 15). Niettegenstaande u een zekere kennis over het Belgische homomilieum lijkt te hebben, blijven uw verklaringen geregeld op de vlakte. Gevraagd hoe u op internet mannelijke partners vond, verklaart u dat u via de (algemene) sociale netwerksites Netlog en Tagged met hen in contact kwam. De inloggegevens en uw gebruikersnamen op Tagged bent u ondertussen grotendeels vergeten en u bent sinds 2010 niet langer actief op de site (zie CGVS, p. 14). Ongeveer hetzelfde geldt voor uw activiteiten op Netlog (zie CGVS, p. 15). U zou ook in bars op zoek gaan naar homoseksuele contacten. Gevraagd welke plaatsen u frequenteerde kan u nauwelijks één bar bij naam noemen, bar "Ran.dom" in Antwerpen (zie CGVS, p. 14, 15). U frequenteerde nog andere bars of ontmoetingsplaatsen, maar u bent de naam vergeten omdat u 'al lang niet meer naar die plaatsen gaat' (zie CGVS, p. 16). Evenmin weet u wat in Antwerpen de bekendste ontmoetingsplaatsen voor homo's zijn (zie CGVS, p. 16). U weet enkel dat er nog een bar in de buurt van de 'Paardenstraat' was (zie CGVS, p. 16). In Leuven kent u nog een andere bar, vlakbij de 'Amerikaanstraat' (zie CGVS, p. 16). Daarnaast leerde u op straat mogelijke partners kennen, personen uit wiens gedrag u kon afleiden dat ze interesse toonden (zie CGVS, p. 15). Ook in Lecce ging u in een park met een aantal mannen mee (zie CGVS, p. 17-18). Ook over uw talrijke partners blijft u eerder op de vlakte. U kan er drie bij voornaam noemen en vertelt hoe u een zekere (S.) leerde kennen en met hem afsprak (zie CGVS, p. 16-17). In al die jaren beperkte u zich louter tot enkele seksuele contacten en ging u geen relatie aan. Sommige partners nam u - bizar genoeg - in het geheim mee naar de huizen van de Iraakse vrienden waar u verbleef, ook al wist u dat uw vrienden homoseksuele contacten veroorzaakten (zie CGVS, p. 17). Dat uw biseksuele geaardheid zich na al die jaren enkel uit in losse seksuele contacten, is in die zin zeer opmerkelijk en doet opnieuw twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan.

Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor ter ondersteuning van uw verklaringen omtrent uw biseksuele geaardheid. U baseert uw vrees voor vervolging als gevolg van uw geaardheid bijgevolg louter op uw niet overtuigende en onaannemelijk verklaringen. Dit volstaat niet om het CGVS te overtuigen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan de manier waarop u uw biseksuele geaardheid schetst. Zoals gezegd kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw concrete vluchtaanleiding. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u weliswaar in Tal Afar (provincie Ninewa - Centraal-Irak) geboren bent, maar dat u het grootste deel van uw leven in Zakho (provincie Dohuk - Noord-Irak) heeft doorgebracht. Uw moeder is uit die regio afkomstig en is er, samen met uw zus en andere familie- en stamleden, nog steeds woonachtig (zie CGVS, p. 5, 6). Uw familie heeft er landbouwgronden, maar u beweert dat ze die kort na uw vertrek hebben verkocht. Vreemd genoeg zouden ze u daar pas kort geleden (dus jaren na de verkoop) van op de hoogte gebracht hebben (zie CGVS, p. 7), hetgeen weinig aannemelijk overkomt aangezien u voordien veelvuldig contact met hen had. Verder heeft u in Zakho gewerkt als kruier voor diverse handelaars. Gezien uw langdurig verblijf in Noord-Irak en het uitgebreide sociaal-familiale netwerk dat u er heeft, kan u op basis van uw verklaringen als een burger van Noord-Irak worden beschouwd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, de door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopie van de voedselrantsoenkaart, het attest van de Iraakse ambassade, de kopie van het attest van de mukhtar, doen enkel uitspraak over uw nationaliteit en uw geboorteplaats. Ze spreken zich niet uit over uw asielmotieven, uw opeenvolgende verblijfplaatsen, en doen bijgevolg niets af aan het feit dat u als een burger van Noord-Irak kan worden beschouwd. De dreigbrief van Ansar al-Islam legde u reeds voor in het kader van eerdere asielprocedures. Bovendien geeft u toe dat het een frauduleus, tegen betaling verkregen document is (zie CGVS, p. 19). Het heeft dus op geen enkele wijze bewijswaarde, integendeel, het benadrukt uw intentie om met frauduleuze documenten/verklaringen een statuut te trachten bekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij heeft zich van in het begin geschaamd om uit te komen voor zijn geaardheid en deze schaamte was groter wanneer hij verklaringen moest afleggen in het bijzijn van tolken. Omdat hij zich er bij zijn eerste interview niet toe kon bewegen zijn verhaal te doen, had hij achteraf de moed niet om zijn verklaringen aan te passen.

Verzoeker brengt enkele chatgesprekken bij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Hij wil hiermee aantonen dat hij in België regelmatig seksuele contacten had met mannen. Het zijn niet de enige

chatgesprekken die hij voerde doch wel de enige die hij kon terugvinden. De chatgesprekken vormen een begin van bewijs van zijn geaardheid. Gezien deze niet meer ter discussie staat, blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker gevisieerd wordt in Irak.

2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Op iedere asielzoeker rust namelijk de individuele verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure een volledig en correct beeld te schetsen van zijn identiteit, levensloop, en zijn asielmotieven. Op die manier maakt de asielzoeker het voor de bevoegde instanties mogelijk een correcte inschatting te maken van de nood aan internationale bescherming waarop de asielzoeker zich beroept. Wanneer een asielzoeker moedwillig aan deze verantwoordelijkheid verzaakt én indien er geen elementen worden aangehaald waaruit blijkt dat de asielzoeker niet in de mogelijkheid verkeerde om zijn verantwoordelijkheid op te nemen, heeft dit nefaste gevolgen voor zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging. In uw geval doet dit ook twijfels rijzen bij uw seksuele geaardheid.

Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u in de loop van uw verschillende asielprocedures in België meermaals heeft geprobeerd de bevoegde asielinstanties te misleiden middels frauduleuze verklaringen. U legde doelbewust valse verklaringen af over onder meer uw regio van herkomst, uw levensloop, en uw asielmotieven.

U heeft tussen 2005 en 2014 zes asielaanvragen ingediend waarbij u volhield uw hele leven in Tal Afar te hebben gewoond en uw land te hebben verlaten als gevolg van de incidenten naar aanleiding van een wapenvondst in uw boomgaard. Dat klopt niet met de versie van de feiten die u inroept tijdens het gehoor van 17 november 2014. Daar beweerde u namelijk dat u slechts tot uw tiende in Irak heeft gewoond (dus ongeveer tot 1991), nadien in Zakho ging wonen, en in 2005 Irak diende te verlaten omwille van uw seksueel contact met een jongen uit buurt (zie CGVS, p. 5-7). Beide versies van de feiten zijn onderling uiteraard absoluut onverzoenbaar. Dat u zich jarenlang doelbewust van frauduleuze asielmotieven heeft bediend is uiteraard een negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Indien u werkelijk voor vervolging diende te vrezen omwille van uw homoseksuele contacten met een jongen, mag men namelijk verwachten dat u dit van meet af aan had gemeld en hier geen 9 jaar (!) zou mee wachten.

U deed dit niet, integendeel. U hield jarenlang vast aan een asielrelaas en een levensloop die u bovendien trachtte te staven met het nodige (al dan niet frauduleuze) begin van bewijs. Nochtans kreeg u doorheen de jaren en doorheen uw verschillende asielprocedures duidelijke signalen dat aan uw weergave van de feiten absoluut geen geloof kon worden gehecht, getuige daarvan de negatieve uitkomst van uw eerdere asielaanvragen. Zelfs tijdens het gehoor naar aanleiding van uw zesde asielaanvraag hield u, naast verwijzingen naar de algemene veiligheidssituatie in (Centraal-)Irak, aanvankelijk hardnekkig vol aan uw eerdere asielmotieven. Pas nadat u herhaaldelijk werd geconfronteerd met de eerdere vaststellingen van de DVZ, het CGVS, en de RvV, én pas nadat u met uw advocate had overlegd (zie CGVS, p. 4-5), gaf u een nieuwe versie van uw levensloop, asielmotieven en vrees bij terugkeer.

Bovendien heeft u géén geldige verschoening waarom u niet van meet af aan, of minstens veel eerder, uw huidige asielmotieven inriep of uw seksuele geaardheid ter sprake bracht. U beweert namelijk dat u loog over uw verblijf in Zakho, en dus over uw afkomst uit Noord-Irak, om te vermijden dat men u naar Zakho zou terugsturen (zie CGVS, p. 5, 20). Dat is uiteraard geen afdoende verklaring om uw bedrieglijke verklaringen teniet te doen. Daarnaast verklaart u dat u zich schaamde en daarom geen correcte weergave van de feiten kon geven. U beweert dat u pas op het gehoor, negen jaar na uw vertrek uit Irak, de ware toedracht onthulde omdat u ‘uitgeput’ was. Alhoewel een zekere schroom betreffende dergelijke zaken niet uit te sluiten valt en hiervoor enig begrip kan worden opgebracht, vergoelijkt uw schroom op zich niet waarom u bijna tien jaar vasthield aan een asielrelaas dat uw kansen op internationale bescherming aanzienlijk reduceerde. Het feit dat u niet van meet af een correcte weergave van de feiten gaf kan u bijgevolg toerekenbaar worden geacht.

Deze vaststelling heeft een negatieve impact op niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, maar ook op de geloofwaardigheid van uw ‘nieuwe’ asielmotieven, met name de verklaringen over uw bisexualiteit en de problemen die er uit voortvloeiden.”

Verzoeker beperkt zich er inzake de voormelde motivering toe te herhalen dat hij zich schaamde. Hoewel enige schroom of schaamte in dergelijke zaken niet kan worden uitgesloten en hiervoor enig begrip kan worden opgebracht, kan dit op zich echter geenszins verklaren waarom verzoeker gedurende bijna tien jaar en in de loop van zes verschillende asielaanvragen vasthield aan een herkomst die en een asielrelaas dat zijn kansen op internationale bescherming aanzienlijk reduceerden. Gedurende al deze tijd liet hij na om melding te maken van zijn biseksuele geaardheid en slechts nadat hij in de loop van zijn zesde asielaanvraag meermaals werd geconfronteerd met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn herkomst en zijn relaas en nadat hij met zijn advocate had overlegd, gaf

hij een nieuwe versie van zijn levensloop, zijn asielmotieven en zijn vrees bij een terugkeer. Bovendien staat verzoekers beweerde schaamte in schril contrast met de actieve en open wijze waarop hij in België op het internet, in bars en cafés en op straat contact zou hebben gezocht met verschillende mannelijke partners.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar inzake het nieuw aangevoerde asielrelaas dat zich in Irak zou hebben afgespeeld wordt gemotiveerd:

“Ook uw verklaringen ‘an sich’ over het incident dat de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Irak, met name uw seksueel contact met (A.), kunnen in het geheel niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat u uiterst vaag blijft betreffende de identiteit van de jongen met wie u seks had. U beweert dat hij (A.)heette, maar u kent zijn volledige naam niet (zie CGVS, p. 12). U weet niet wat de naam van zijn vader is, ook al diende die klacht in tegen u (zie CGVS, p. 11), u vermoedt enkel dat hij (J.) werd genoemd (zie CGVS, p. 12). Evenmin weet u van welke familie of stam de jongen afkomstig was (zie CGVS, p. 12). U beweert dat hij twee broers heeft, maar u weet niet hoeveel zussen hij heeft (zie CGVS, p. 12). En alhoewel zijn broers naar u op zoek zijn, u willen vermoorden, én uw vriend contact had met op zijn minst één broer (zie CGVS, p. 10), kent u na even nadenken enkel de naam van de oudste broer, (B.) (zie CGVS, p. 12). Men mag uiteraard verwachten dat u op zijn minst de namen zou kennen van de personen die u reeds jaren willen vermoorden. Uw verklaringen leiden het CGVS bovendien tot de vaststelling dat de enige gekende leden van de familie, wiens stam- of familienaam u onbekend is, volgende personen zijn: (A.), (J.), en (B.), wat op zich bijzonder mager is.

Verder wijst u er meermaals op dat homoseksuele contacten in uw maatschappij “uit den boze” zijn, niet worden aanvaard en van overheidswege tot een veroordeling kunnen leiden (zie CGVS, p. 9, 10, 20). Men mag redelijkerwijs veronderstellen dat u hiervan op de hoogte was op het moment dat u nog in Irak was. Het is dan ook opmerkelijk dat u bij uw eerste homoseksuele contacten, nauwelijks een tiental dagen voor uw vertrek uit Irak (zie CGVS, p. 9), blijkbaar onvoldoende voorzorgsmaatregelen trof om ervoor te zorgen dat u en (A.) niet werden betraptd tijdens jullie vrijpartij (zie CGVS, p. 7-8, 9). Men mag namelijk verwachten dat u en (A.) in dergelijke omstandigheden voldoende voorzorgsmaatregelen zouden treffen om jullie ervan te vergewissen niet te worden betraptd. Bovendien kan u niet eens zeggen hoe de jongens uit de buurt er in slaagden jullie te betrappen. U stelt dat u het niet weet en oppert de hypothese dat ze jullie misschien het gebouw zagen binnengaan (zie CGVS, p. 18). Het hoeft geen betoog dat er weinig overtuigingskracht uitgaat van dergelijke verklaringen.

Rekening houdend met de door u geschetste context, waarin homoseksuele contacten een groot taboe zijn en tot ernstige represailles kunnen leiden, is het eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat (A.) niets is overkomen, ook al was hij uiteraard betrokken partij en beweert u dat hij door u gepenetreerd werd (zie CGVS, p. 11). Gevraagd hoe het komt dat hij schijnbaar ongeschonden uit het voorval kwam, heeft u trouwens geen antwoord. U kan enkel een aantal hypothese opperen, zoals dat er misschien werd gezegd dat u hem heeft aangerand of heeft gedwongen (zie CGVS, p. 18). Opnieuw gaat er weinig overtuigingskracht uit van dergelijke veronderstellingen.

U beweert dat de familieleden van (A.) naar u op zoek zijn en tot voor kort navraag naar u deden bij vrienden en kennissen (zie CGVS, p. 10). Ze dienden ook klacht in tegen u (zie CGVS, p. 11). Bijgevolg viel de politie éénmaal uw huis binnen en bleven de agenten nadien de omgeving surveilleren (zie CGVS, p. 11). U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. Zo valt het op dat de familie van (A.) zich in al die jaren blijkbaar beperkte tot het louter ‘aanspreken’ van uw vrienden en kennissen. Uw familie bleef klaarblijkelijk buiten schot en evenmin werden ze betrokken in de verdere afwikkeling van de zaak. Ook de politie beperkte zich, ondanks de klacht en het onderzoek dat ze klaarblijkelijk tegen u voerden, louter tot één huiszoeking en rondvraag doen in de omgeving. Indien er werkelijk klacht werd ingediend mag men redelijkerwijs verwachten dat de politie meer uitgesproken stappen zou nemen om het onderzoek en de klacht af te handelen. Bovendien blijft u veeleer vaag over de klacht die tegen u werd ingediend (zie CGVS, p. 11). Over de inhoud van de klacht weet u weinig meer te vertellen dan dat er werd vermeld dat u en (A.) seks hebben gehad (zie CGVS, p. 11). Evenmin weet u welke stappen er ondertussen werden ondernomen en hoe het met de klacht gesteld is. U beweert enkel dat de klacht nog steeds bij de politie ligt (zie CGVS, p. 11). U weet evenmin of het - zovele jaren later - reeds tot een rechtszaak is gekomen (zie CGVS, p. 11). Ter vergoelijking van uw onwetendheid beweert u dat uw familie geen contact heeft met de familie van (A.) en dat de klacht iets is tussen laatstgenoemden en de overheid (zie CGVS, p. 11). Het hoeft opnieuw geen betoog dat dergelijke uitleg absoluut geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid vormt. Men mag van uw kant namelijk meer betrokkenheid verwachten in de zaak die tegen u werd aangespannen en die de reden is voor uw vlucht uit Irak.

Los van uw weinig overtuigende verklaringen heeft u bovendien niet het minste begin van bewijs betreffende de door u ingeroepen problemen of de klacht die tegen u werd ingediend. Nochtans mag er worden verwacht dat indien er werkelijk sprake is van een klacht, u bij machte moet zijn om daar enig

bewijs van voor te leggen. Dat er uw familie geen document werd toegestuurd of werd afgegeven (zie CGVS, p. 12) is opnieuw geen geldige verschooning.

Het bovenstaande noopt het CGVS tot de vaststelling dat u geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u omwille van uw seksuele geaardheid in Irak werd gevisieerd. Ook na zes asielaanvragen blijft de ware toedracht omtrent uw concrete vluchtaanleiding met andere woorden onbekend. Dit zorgt nogmaals voor ernstige vragen bij uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien heeft het een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw levensloop als biseksueel persoon, wat op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van door u ingeroepen biseksuele geaardheid."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar verzoeker deze volledig ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Ten aanzien van verzoekers beweerde biseksuele geaardheid, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gemotiveerd:

"Om te beginnen schept u een weinig overtuigend beeld betreffende de manier waarop u ontdekte dat u naast heteroseksuele ook homoseksuele gevoelens koesterde. Zo klemmt het dat u aanvankelijk beweert dat u zich reeds in Irak aangetrokken voelde tot mannen (zie CGVS, p. 7-8), om vervolgens onomwonden te beweren dat u zich pas één à twee jaar na uw aankomst in België bewust werd van uw homoseksuele gevoelens (zie CGVS, p. 12). Nochtans was de vraag eenduidig gesteld en vroeg men u expliciet naar het moment van de eerste gewaarwording van uw biseksuele geaardheid. Bovendien kan u geen duidelijkheid scheppen over het moment of de context waarin u zich hiervan bewust werd. Hoewel herhaaldelijk werd gepolst naar de manier waarop u uw homoseksuele gevoelens ontdekte, kan u geen afdoend antwoord formuleren. Zo beweert u herhaaldelijk dat u in Irak als ongehuwde man geen (seksueel) contact kon hebben met vrouwen en u daarom met een jongen seks wou. U had daar namelijk zin in (zie CGVS, p. 8, 9, 12). U verklaart nadien in diverse bewoordingen dat als 'er geen vrouwen zijn, u het gewoon met jongens wil doen' (zie CGVS, p. 12). U voegt er aan toe dat die gevoelens in Irak niet zo sterk waren, maar dat de context, met name een gebrek aan vrouwelijke partners, u 'dwongen' om het met een jongen te doen (zie CGVS, p. 12). Dat u vervolgens beweert dat u zich pas in België terdege van uw biseksuele geaardheid bewust werd, terwijl u reeds in Irak uw eerste homoseksuele contacten had, is in die zin opmerkelijk en getuigt van weinig doorleving. Bovendien is een seksuele geaardheid een aangeboren, feitelijk en onveranderlijk gegeven dat zich niet laat aanpassen naargelang de context waarin men zich bevindt. Dat u zich wegens gebrek aan vrouwelijke partners genooddaakt voelt om seksuele contacten te hebben met mannen, is in die zin geen uitdrukking van een biseksuele geaardheid. In dezelfde zin komt het weinig overtuigend over dat uw gevoelens voor mannen in Irak eerder beperkt bleven omdat er een gebrek aan (seksuele) vrijheid is en dergelijke gevoelens gevaarlijk kunnen zijn (zie CGVS, p. 12). Opnieuw: een seksuele geaardheid laat zich, in tegenstelling tot een bepaald seksueel gedrag, niet kneden naargelang de context waarin men zich bevindt.

Verder is de wijze waarop u zich als biseksueel persoon profileert weinig overtuigend. Zo beweert u dat u zich zowel tot mannen als vrouwen aangetrokken voelt en niet uitsluit dat u in een heteroseksuele relatie nog steeds naar homoseksuele contacten op zoek zou gaan (zie CGVS, p. 9, 13). In die zin is het echter zeer opmerkelijk dat u onomwonden stelt dat u wordt aangetrokken tot vrouwen (zie CGVS, p. 8), maar tegelijk beweert dat u zich maar matig tot mannen aangetrokken voelt (zie CGVS, p. 8). U beweert dan ook dat indien u moet kiezen, u uiteraard voor vrouwen zou kiezen, hun morfologie bevalt u meer (zie CGVS, p. 13). Het impliceert nogmaals dat u uw seksueel gedrag jegens mannen, tot wie u zich klaarblijkelijk niet bijzonder aangetrokken voelt, laat leiden door de context, hetgeen niet zozeer wijst op een biseksuele geaardheid.

In deze valt ook op dat u noch jegens vrouwen, noch jegens mannen amoureuze gevoelens koestert. U beleeft uw geaardheid met andere woorden op een louter seksuele wijze. U herhaalt dit meermaals in expliciete bewoordingen (zie CGVS, p. 8, 9, 12, 13, 14).

U heeft ook geen kennis van het homomilieus in Irak (zie CGVS, p. 20). U beweert vlakaf dat u nooit naar zo'n plaatsen op zoek ging omdat ze volgens u simpelweg niet bestaan (zie CGVS, p. 20). Het is echter vreemd dat u als biseksueel persoon, die klaarblijkelijk nood had aan seksueel contact met mannen, nooit enige pogingen heeft ondernomen om een locatie of scene te vinden waar u gelijkgezinden kon aantreffen. Dat u vlakaf zegt dat er geen homomilieus bestaat in Irak, komt in die zin weinig oprecht over of getuigt van weinig doorleving.

Daarnaast beweert u dat zowel uw maatschappij als uw religie homoseksuelen afkeurt en homoseksuele contacten zwaar bestraft kunnen worden (zie hoger). Vreemd genoeg verklaart u dat de gewaarwording van uw homoseksuele gevoelens u zonder meer gelukkig maakten, omdat u zich rustiger en meer ontspannen voelt als u seks heeft gehad (zie CGVS, p. 13). Nadien verklaart u onomwonden dat u bij de ontdekking van uw homoseksuele gevoelens 'niets speciaal van gevoel' had (zie CGVS, p. 13). Gevraagd wat het voor u betekende om uw homoseksuele gevoelens te ontdekken in

een vijandige omgeving antwoordt u weinig meer dan dat u wist dat het slecht was, maar dat u het niet in handen had en nu eenmaal zo bent (zie CGVS, p. 13). Dat de ontdekking van uw gevoelens voor mannen klaarblijkelijk zeer vlot verliep en niet gepaard leek te gaan met negatieve gevoelens van vertwijfeling, ongerustheid, of verwarring is gezien de vijandige context en het taboe dat erop rust weinig aannemelijk.

Verder heeft het CGVS bedenkingen bij uw verklaringen over de manier waarop u in België uw seksualiteit beleeft. U verklaart dat u in België 'heel veel' mannelijke sekspartners heeft gehad (zie CGVS, p. 14). U ontmoette die op verschillende manieren: via internet, in bars of op openbare plaatsen. Ongeveer één à twee jaar na uw aankomst (2006-2007) begon u actief naar partners op zoek te gaan. U beweert dat u ook naar vrouwelijke partners op zoek gaat, maar dat het makkelijker is om met mannen in contact te komen (zie CGVS, p. 15). Niettegenstaande u een zekere kennis over het Belgische homomilieus lijkt te hebben, blijven uw verklaringen geregeld op de vlakte. Gevraagd hoe u op internet mannelijke partners vond, verklaart u dat u via de (algemene) sociale netwerksites Netlog en Tagged met hen in contact kwam. De inloggegevens en uw gebruikersnamen op Tagged bent u ondertussen grotendeels vergeten en u bent sinds 2010 niet langer actief op de site (zie CGVS, p. 14). Ongeveer hetzelfde geldt voor uw activiteiten op Netlog (zie CGVS, p. 15). U zou ook in bars op zoek gaan naar homoseksuele contacten. Gevraagd welke plaatsen u frequenteerde kan u nauwelijks één bar bij naam noemen, bar "Ran.dom" in Antwerpen (zie CGVS, p. 14, 15). U frequenteerde nog andere bars of ontmoetingsplaatsen, maar u bent de naam vergeten omdat u 'al lang niet meer naar die plaatsen gaat' (zie CGVS, p. 16). Evenmin weet u wat in Antwerpen de bekendste ontmoetingsplaatsen voor homo's zijn (zie CGVS, p. 16). U weet enkel dat er nog een bar in de buurt van de 'Paardenstraat' was (zie CGVS, p. 16). In Leuven kent u nog een andere bar, vlakbij de 'Amerikaanstraat' (zie CGVS, p. 16). Daarnaast leerde u op straat mogelijke partners kennen, personen uit wiens gedrag u kon afleiden dat ze interesse toonden (zie CGVS, p. 15). Ook in Lecce ging u in een park met een aantal mannen mee (zie CGVS, p. 17-18). Ook over uw talrijke partners blijft u eerder op de vlakte. U kan er drie bij voornaam noemen en vertelt hoe u een zekere (S.) leerde kennen en met hem afsprak (zie CGVS, p. 16-17). In al die jaren beperkte u zich louter tot enkele seksuele contacten en ging u geen relatie aan. Sommige partners nam u - bizar genoeg - in het geheim mee naar de huizen van de Iraakse vrienden waar u verbleef, ook al wist u dat uw vrienden homoseksuele contacten veroordeelden (zie CGVS, p. 17). Dat uw biseksuele geaardheid zich na al die jaren enkel uit in losse seksuele contacten, is in die zin zeer opmerkelijk en doet opnieuw twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid ervan."

Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen niet in concreto te weerleggen. Wel voegt hij bij het verzoekschrift een print van enkele seksueel getinte chatsessies (bijlage 3). Deze wegen echter geenszins op tegen de voormelde vaststellingen. Het is immers onmogelijk om na te gaan wie de personen achter deze chatberichten zijn. Bovendien kunnen deze gemakkelijk worden geënsceeneerd en uit opportunisme zijn opgesteld. Hoe dan ook blijkt uit hun inhoud niet dat verzoeker daadwerkelijk een ontmoeting of seksuele contacten zou hebben gehad met één van deze personen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor naar de standpunten die hij uiteen zette inzake de vluchtelingenstatus.

2.3.2. Verweerder legt op 13 maart 2015 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de COI Focus van 25 januari 2015 inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verweerder betoogt dat uit deze update blijkt dat de veiligheidssituatie in de regio in Noord-Irak onder het formele bestuur van de KRG niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder legt middels voormelde aanvullende nota tevens informatie neer omtrent de bereikbaarheid van (Noord-)Irak via het internationale luchtverkeer.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u weliswaar in Tal Afar (provincie Ninewa - Centraal-Irak) geboren bent, maar dat u het grootste deel van uw leven in Zakho (provincie Dohuk - Noord-Irak) heeft doorgebracht. Uw moeder is uit die regio afkomstig en is er, samen met uw zus en andere familie- en stamleden, nog steeds woonachtig (zie CGVS, p. 5, 6). Uw familie heeft er landbouwgronden, maar u beweert dat ze die kort na uw vertrek hebben verkocht. Vreemd genoeg zouden ze u daar pas kort geleden (dus jaren na de verkoop) van op de hoogte gebracht hebben (zie CGVS, p. 7), hetgeen weinig aannemelijk overkomt aangezien u voordien veelvuldig contact met hen had. Verder heeft u in Zakho gewerkt als kruier voor diverse handelaars. Gezien uw langdurig verblijf in Noord-Irak en het uitgebreide sociaal-familiale netwerk dat u er heeft, kan u op basis van uw verklaringen als een burger van Noord-Irak worden beschouwd.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Aldus dient Noord-Irak te worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst. Uit de informatie zoals opgenomen in de map landeninformatie in het administratief dossier en uit de update van deze informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt in dit kader dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker in het gebied in Noord-Irak onder de formele controle van de KRG niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze regio bleef blijkens voormelde informatie grotendeels vrij van geweld. De gevechten met IS situeren zich buiten deze regio en in Centraal-Irak en hebben een zeer beperkte invloed op de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Ook het terreurgeweld en het aantal slachtoffers van dit geweld is in Noord-Irak beperkt. Verder hebben noch de spanningen met de Centraal-Iraakse regering noch de influx van vluchtelingen en IDP's een significante impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS